

CONTROLE OP DE BANKEN!
SUPERTAKS OP DE RIJKEN!
DEEL DER GROOTE ERFENISSEN!
WINST DER MONOPOLIES!

MINDER WERKLOZENSTEUW!
MINDER SOCIALE UITGAVEN!
MINDER OUDERDOMSPENSIOEN!
BELASTINGEN OP DE LEVENSMIDDELEN!
MINDER LOON!

TEKORT
EN
SCHULDEN
7 DUIZEND MILLIJOEN!

STAATSKAS

Rik

EDITO

De strijd tegen de fiscale fraude. Het was een van de speerpunten van het partijprogramma van de sp.a bij de vorige verkiezingscampagne, de zogenaamde 'Actie Wisselgeld'. Veel meer dan dit strijdpunt krijgt echter de regeringsmaatregel voor fiscale amnestie veel weerklank. Het is verbijsterend hoe er onbeschaamd publiciteit gemaakt wordt door de banken om het 'zwart geld' terug naar hier te krijgen. Maar misschien nog meer verbijsterend hoe de publieke opinie dit zomaar neemt. Of is het dan toch zo dat het niet alleen de rijkere burgers zijn die hun geld naar het buitenland versassen en er veel meer mensen zijn met boter op het hoofd? Vreemd ook dat de socialisten hier zo makkelijk mee instemden. Toegegeven, zij verantwoordden deze maatregel vanuit het standpunt dat er geld nodig is en dat op die manier wordt vermeden dat er onmenselijke besparingen moeten doorgevoerd worden zoals in Nederland. Maar hadden ze dan niet al veel eerder van de strijd tegen fiscale fraude of van een eerlijker fiscale politiek een prioriteit moeten maken?

Brood & Rozen is geen forum om over actuele vraagstukken in discussie te gaan, maar kan wel een historisch perspectief geven aan bepaalde debatten. In het artikel van André Hardewyn wordt het fiscale discours van de socialisten getoetst aan de realisaties tussen 1919 en 1962, twee data die van belang zijn in de Belgische fiscale geschiedenis. Blijkt dat ook toen al de socialisten niet echt een coherente en principiële visie hanteerden bij beleidsbeslissingen over fiscaliteit.

Intussen is het 110 jaar geleden dat de eerste socialisten hun intrede deden in het parlementair halfroond. Een entree die destijds een ware 'revolutie' ontketende in de parlementaire cultuur, een breuk in stijl én in inhoud. Jo Deforme illustreert hoe de nieuwe arbeiders-Kamerleden rond 1900 een nieuwe politieke cultuur van 'volkse betrokkenheid' introduceerden, tegen de traditie van 'burgerlijke afstandelijkheid' in.

In dit nummer nemen we ook afscheid van Marianne De Waegeneer, een bijzonder geëngageerde en lieve collega. Na een jarenlange strijd heeft ze het moeten opgeven.

Adieu, Marianne...

Paule Verbruggen

Tekening voor de BWP-affiche voor de verkiezingen van 1932 (ontwerp Rik)